

НАУЧНАТА ДЕЙНОСТ НА ИНСТИТУТА ЗА БЪЛГАРСКА ЛИТЕРАТУРА ПРИ БАН ПРЕЗ 1958 ГОДИНА

На 15 януари т. г. се състоя разширено заседание на научния съвет, на което се отчете работата на Института за българска литература през 1958 година. Заседанието бе открито от директора на института акад. Л. Стоянов, който в кратко слово очерта условията, при които е работил научният колектив, изискванията на нашата социалистическа действителност, задачите на работниците на идеологическия фронт.

В отчетния доклад на ръководството на института, изнесен от зам. директора чл.-кор. проф. Пантелей Зарев, бяха разгледани подробно научно-изследователската и научно-организационната дейност на института, работата на отделните секции, отдели и музеи към института, въпросът за състоянието на кадрите, за материално-техническата база и т. н. Бяха набелязани и перспективите за по-нататъшното развитие на института с оглед той да може да обхваща и разглежда в по-голяма пълнота задачите, които стоят пред нашето литературознание.

Следвайки партийните и правителствени указания за подем в науката, културата и изкуството, колективът на института се е стремил да даде своя принос на идеологическия фронт, да изучава и осветлява проблемите на литературната история, теория и критика, да търси закономерностите на литературния процес, връзките на националната ни литература с литературите на другите народи и на първо място с руската и съветската литература.

Основната задача на института през годината бе работата по написване на четиритомната история на българската литература, в която следва да бъде разгледано от марксистко-ленински позиции цялостното литературно развитие от IX век до наши дни включително. В изпълнение на тази задача са написани около 50 монографични и обзорни глави от различните периоди и епохи на хилядолетния ни литературен живот. Първият том — стара българска литература — е почти комплектуван. Сега остава написаните глави да бъдат обсъдени и доизработени от авторите, след което ще започнат работа редакторските колективи. При обсъжданията — които ще бъдат на няколко етапа — неминуемо ще се дойде до уеднаквяване на критериите на различните автори при определяне значимостта на писателя, при конкретната оценка на художествените произведения. Не малко отговорна ще бъде работата на редакторите, които ще трябва да внесат

едностилие в отделните томовете. Разбира се опасността от известно разностилие съществува, тъй като се пише колективен труд. Тази опасност би се намалила, ако в следващите томовете отделни автори разработват по-цялостни периоди.

За сега още не може да се съди за качеството на представените очерци. Макар през годината да бяха обсъдени тезисните планове на главите и бяха направени редица препоръки и внушения на авторите, едва сега ще се види как конкретно те са работили върху разрешаването на въпросите, до какви завоевания са се домогнали било при оценка на цялостното творчество на писателя, било при идейно-художествения анализ на отделни произведения. В това отношение през настоящата 1959 година, наред с написването на останалите части от историята, големи усилия ще трябва да бъдат положени от сътрудниците на института за обсъждането и подобряването на качеството на представените вече очерци.

В научната работа на института важно събитие през годината бе подготовката и участието в Международния славистичен конгрес, състоял се през септември 1958 г. в Москва. В съгласие с общата тематика на конгреса, в института бяха подготвени шест доклада и над десет изказвания по най-актуалните проблеми на нашето литературознание. Всички доклади: „Ролята на междуславянските литературни връзки в създаването на новата българска литература“ от Ем. Георгиев, „Проблемът за романтизма в българската литература до Освобождението“ от П. Динеков, „Начало и развой на критическия реализъм в българската литература“ от Г. Цанев, „Начало и национални особености на социалистическия реализъм“ от П. Зарев, „Въздействието на руската класическа литература за формирането и развитието на българската литература през XIX век“ от В. Велчев, „Традициите на руската съветска литература в развитието на българската литература“ от С. Русякиев, в продължение на близо три месеца бяха обстойно и задълбочено обсъдени в института. По своя характер докладите засягат въпроси от всички периоди на вековното развитие на българската литература, разглеждат теоретически и методологически проблеми. От тяхното изясняване несъмнено зависи в голяма степен и правилното отношение към творчеството на един или друг писател, към раз-

личните литературни течения, школи, методи и т. н. Поради това именно обсъжданията се превърнаха в дискусия, в която участва най-активно целият научен колектив на института. В напълно свободна, творческа атмосфера бяха изказани редица съображения, доводи, нови концепции и схващания и за обсега и характера на романтизма през възрожденската епоха и за началото на реализма и критическия реализъм, за отношението между мироглед и метод у някои писатели критически реалисти, за своеобразието на реализма през различните периоди и т. н. Голям интерес повдигна и въпросът за началото на социалистическия реализъм в българската литература, за неговите национални особености, за метода на първите представители на пролетарската литература и др.

Прения се развиха и по въпроса за въздействието на руската и съветската литература върху националната ни литература, за методологическите принципи на взаимодействието между различните национални литератури, за насоките и обсега, историческите и идейни предпоставки, които определят влиянието и т. н. Разискванията хвърлиха по-ярка светлина върху поставените въпроси в докладите, доуточниха се някои схващания, приведоха се нови аргументи, повдигнаха се и нови проблеми и от историко-литературен и от теоретико-методологически характер. Несъмнено творческите обсъждания помогнаха и на авторите и на всички участващи да си изяснят по-добре редица важни въпроси. Те ще окажат своето благотворно въздействие и върху по-нататъшната работа по написване историята на българската литература.

Споменатите доклади и някои други студии бяха отпечатани в специален славистичен сборник, посветен на конгреса.

Делегацията на института участва активно в работата на конгреса. Освен с докладите българските литературоведи участваха и с множество изказвания. Те взеха отношение по докладите на другите делегации както от Съветския съюз и другите славянски страни, така и от Западна Европа и Америка. Във възникналите дискусии българската делегация отстояваше марксистическите принципи в литературната наука и естетика, изрази и несъгласие с някои схващания за художествения метод на отделни възрожденски и пролетарски писатели, даде отпор на някои неправилни гледища, застъпени от югославски и западноевропейски делегати по въпросите на българската и на славянските литератури изобщо. Може да се каже, че българското литературознание на конгреса се представи добре, което бе признато и от другите делегации.

Разбира се, ако своевременно бяха проучени повече доклади на чуждите делегации, участието можеше да бъде и по-голямо. Особено полезно бе установяването на личен контакт с литературоведите от Съветския съюз и другите страни, разговорите и беседите, водени извън заседанията на конгреса.

Тук му е мястото обаче да се изтъкне, че и от докладите, и от обсъжданията, и от участието ни на конгреса пролича необходимостта от по-нататъшно системно разработване на редица още историко-литературни и теоретико-методологически въпроси.

През годината сътрудниците на института подготвиха и издадоха редица отделни книги, монографии, студии. Тук следва да бъдат отбелязани книгите: „Из живота и поезията на Ив. Вазов“ от М. Арnaudов, „Нашата мемоарна литература за партизанското движение“ от Кр. Генов, „Поэма Маяковского „Хорошо“ от В. Колевски, „Из старата българска, руска и сръбска литература“ от Б. Ангелов, „Стил и художественост“ от П. Зарев, „Литературни образи“ от П. Динев, „Замисъл и образ“ от Ст. Каролев, „Документи за историята на Българското книжовно дружество“, както и студиите, поместени в книга VII на Известията: „Творчеството на П. Р. Славейков до Кримската война“ от С. Баева, „Драматическите опити на П. Р. Славейков“ от Н. Драгова, „Райко Жинзифов“ от Ил. Конев, „Към въпроса за неустановеното литературно наследство на Хр. Ботев“ от М. Арnaudов, „Нушич в България“ от Б. Ничев, „Материали за живота и дейността на Софроний Врачански“ от Б. Ангелов, както и редица научни съобщения, материали и т. н. Както се вижда от заглавията на издадените книги и студии, засегнати са въпроси от всички периоди и епохи на българската литература, направен е опит да бъдат разгледани редица теоретически въпроси на съвременната ни литература, подхванати са и някои страни от връзките на нашата литература със съветската и другите литератури. Или с други думи научната продукция през годината третира въпроси почти от всички области на литературознанието: наследство, съвременна литература, теоретически и естетически проблеми.

Разбира се, трудно е тук да се даде обстойна преценка за достойнствата и слабостите на всичките тези изследвания — много от тях са отразени в протоколите на обсъжданията. Тепърва критиката ще си каже думата за тях. Все пак, за да може да се добие макар и бегла представа за насоката на научно-изследователската работа в института, налага се да бъдат отбелязани на-

кратко въпросите, които те разглеждат. Трудът за Вазов се състои от три самостоятелни изследвания: за интимната лирика на народния поет — въз основа на новооткрити творби и богат историко-литературен материал се разглежда многообразието на поетически мотиви, генезисът на редица интимни стихотворения. И тук авторът следва предишния си метод на изследване, като подчертава повече значението на лично субективния момент, а малко се спира на обществено-историческите предпоставки, оказали своето въздействие и на такъв род поезия. Авторът въпреки критиките, които му бяха направени, не е успял да превъзмогне някои неправилни съждения за Ботевата поезия, сравнявайки я с тази на Вазов. Във втората част се обнародват писмата на големия учен литературовед Ив. Д. Шишманов до Вазов, характеризират се отношенията между поета и учения. Третата част „Как поправя Вазов стиховете си“ има предимно текстологичен характер, като авторът се е домогнал до интересни наблюдения върху творческия процес у Вазов. Макар че някои тълкувания имат твърде субективен характер, трудът на стария наш учен хвърля нова светлина върху огромното дело на народния поет.

В книгата си „Нашата мемоарна литература за партизанското движение“ Кр. Генов прави опит да разкрие художествените качества на партизанската мемоаристика, да определи мястото ѝ в днешната българска литература. За тази цел той разглежда обстойно историческата съдържателност и идейно-познавателна стойност на излезлите мемоарни книги за партизанското движение, изследва образа на партизанина и ятака, обрисувани от мемоаристите. В специални глави се разглежда и въпросът как съвременните писатели-мемоаристи са използвали опита на съветската мемоаристика с партизанска тематика, както и опита на автора на безсмъртните „Записки по българските въстания“. Изследвачът е проучил основно източниците, но се е увлякъл по обилния материал и разглежда в еднаква мяра всички появили се книги от този род, без да разграничи онези, които имат по-значителна художествена стойност и ще оставят по-трайни следи в литературата ни.

В монографичното изследване върху бележитата поема на Маяковски „Хорошо“ се прави идейно-естетически анализ на тази бележит творба, разглеждат се въпросите за революцията, народа и родината — станали предмет на поетическо пресъздаване у Маяковски, както и особеностите на сюжета, на жанра, на езика, на стиха ѝ. В специална глава Колевски се спира на въпроса за проникването на поемата в България, на въздействието,

което тя е оказала у нас. Така тази студия осветлява и една страна на връзките на българската със съветската литература. Очевидно авторът би могъл да отиде по-далеч в разкриване на художествените особености на поемата, да задълбочи естетическия анализ.

Книгата „Из старата българска, руска и сръбска литература“ представлява сборник от старославянски ръкописи, които имат както литературен, така и исторически характер. Обнародвани за първи път или в нови преписи те несъмнено ще послужат като документален материал за по-нататъшни изследвания върху старата българска литература. Всеки ръкопис е съпроводен с кратки уводни бележки, които несъмнено биха могли да бъдат разширени. Един по-обстоятелствен коментар би увеличил научната стойност на изданието.

В един обемист том Г. Димов заедно с П. Миятев обнародват интересни документи за браилския период (1869—1876) на Българското книжовно дружество. Разкриват се трудностите при организирането на това първо научно книжовно огнище, усилията за развитието на младата българска наука и литература, борбата между социалните прослойки в тогавашното общество, между революционната емиграция и просветителите-еволюционисти. Изнесените ценни материали ще дадат възможност да се осветлят редица страни от възрожденската епоха. Ако бяха включени документите и от другите архивохранилища, несъмнено сборникът би се обогатил.

Редица трудове на сътрудници на института бяха издадени от други издателства: „Стил и художественост“ — такава заглавие носи книгата на П. Зарев. В нея са поместени редица ценни студии, посветени на проблеми за стилното многообразие в литературата, като за пръв път у нас авторът прави опит да се погледне на стила по-широко, да се вложи в него по-богатото съдържание, да се свърже с цялостното светоусещане на твореца. В други няколко статии авторът разглежда идейно-естетическите богатства на литературата на социалистическия реализъм, въпроса за партийността, за единството между националното и общочовешкото в литературата. Във втори раздел се третира въпросът за жанровото разнообразие на романа, някои идейно-художествени особености на съвременната ни лирика и т. н. В последната част от книгата се засягат принципи въпроси на литературната история и критика, въпроси, свързани с литературното ни наследство. Обхватът на разглежданите въпроси в книгата е твърде широк, изводите, до които се е добрал авторът, са твърде интересни. Независимо от това, че някои от авторите

концепции се нуждаят от известно уточняване и по-нататъшно разработване, книгата е принос в нашето литературознание и представлява интерес и за литературоведи и за писатели.

Книгата на Стоян Каролев — „Замисъл и образ“ разглежда редица въпроси из областта на художественото майсторство на писателя, на психологическата характеристика на героите, връзките между типизация и идейност, между идейност и образност и т. н. Въз основа на богат материал от съвременната ни литература авторът търси да открие закономерности на творческия процес при изграждане на пълноценни белетристични образи. В обстойна студия се разглежда трилогията на Димитър Талев, анализира се белетристичното майсторство на писателя в пресъздаване на народния живот и при рисуване на социални конфликти и герои. Книгата съдържа статии и рецензии, посветени на отделни произведения на съвременни писатели: Камен Калчев, Кр. Григоров, Д. Димов, П. Незнакомов и др. Книгата е особено ценна с усилията на автора да вникне в специфичните страни на художественото творчество. Авторът не изчерпва всички въпроси от тази област и очевидно ще трябва да продължи усилията си във вярно набелязаната насока.

В книгата си „Писатели и творби“ П. Динеков помещава по-големи или по-малки статии, които засягат въпроси както от българската, така и от руската и другите славянски литератури. Авторът се спира по-обстойно на идейно-естетическата сила на Ботевата поезия, на поетичното и белетристично майсторство на Вазов, разглежда в очерков план жизнения и творчески път на Лев Толстой, на Чехов, Пушкин, Гогол, Мицкевич, Прус и др. Несъмнено тези статии допринасят за изясняване на някои страни от творчеството на засегнатите писатели.

През годината излезе от печат и том VII на „Известията на института“. Поместените в него изследвания и студии — както вече бе отбелязано — са предимно из областта на възрожденската ни литература. Те осветляват отделни страни от живота и творчеството на П. Р. Славейков, Ботев, Райко Жинзифов, Софроний Врачански и др. Обнародвани са нови материали, дадени са нови интерпретации, направени са нови изводи по отделни историко-литературни въпроси. Несъмнено и с този том се прави крачка в изучаване на националното ни литературно наследство. Подготвена е за печат и кн. VIII на Известията с изследвания за Раковски, Каравелов, Козлев, Блок и др.

През отчетния период излязоха и шест книжки от втората годишнина на „Лите-

ратурна мисъл“. Общо е убеждението — у нас и в чужбина — че списанието се утвърди като сериозен научен орган на института по въпросите на естетиката, литературната история и критиката. Редакцията се е стремяла да подобрява облика на списанието. В него се поместени статии по актуални въпроси на естетиката, на литературното ни наследство и на съвременната ни литература. Без да смятаме за необходимо да характеризираме всички по-важни статии, отпечатани през годината, ще подчертаем, че списанието се е стремяло да отразява на страниците си най-актуалните въпроси на нашето литературознание, да се откликва на указанията на партията и правителството, да излиза със специални статии по случай крупни обществено-политически събития, които дават отражение и в литературата, каквито бяха например VII конгрес на БКП, речите на др. Т. Живков и Антон Югов пред отчетното събрание на писателите, решенията на Октомврийския и Ноемврийския пленум на ЦК на БКП и т. н. Отпор на неправилните ревизионистични гледища у нас и в чужбина бе даден със статиите на Тодор Павлов „Към въпроса за социалните и гносеологически корени на съвременната реакционна идеалистическа естетика“, „За нашите дискусии. По всички ли въпроси и при всички ли обстоятелства ще дискутираме“, „Два важни въпроса. Пред Третия конгрес на Съюза на съветските писатели“. В тези статии се воюва за марксистически подход и разбиране на литературните проблеми. Те представляват продължение по замисъл на статиите, насочени срещу ревизионизма, които списанието помести още през първата си годишнина, като настъпателният тон сега несъмнено бе по-рязко изразен.

Редица въпроси от естетическо, литературно-теоретическо и литературно-критическо естество, които имат пряко отношение и към проблемите на съвременната ни литература, бяха разгледани в статиите на Л. Стоянов „Съвременността — в центъра на литературата“, „За критическия и социалистическия реализъм“; на П. Зарев „Стил и художественост“ — втора част; на Ст. Каролев „Типизация и идейност“; на Ат. Натев „За изходната точка на днешната естетика“ и „Някои предпоставки за определението на художествения метод“; на К. Дарковски „Срещу апологията на абстрактното изкуство“; на Ефрем Каранфилов „Психологическите основи на езиковия шаблон в литературата“; на съветския литературовед Юрий Боров „Естетическото богатство на реалистичния образ“, написана специално за нашето списание и т. н.

Немалко внимание списанието отдели и на литературното ни наследство. В ре-

лица статии на Г. Цанев, П. Зарев, Ст. Божков, М. Николов, Л. Георгиев — поместени в две книжки последователно, без разглеждано творчеството на Хр. Смирненски. Проблеми на литературното ни наследство — художествено и научно — се разглеждат и в статиите на Г. Цанев „Начало на критическия реализъм в българската литература“, на Г. Найденова „За някои черти от образа на Яворов в светлината на нашата съвременност“, на Иван Руж „Към въпроса за марксистическото осветление на Яворовото творчество“, на Дмитрий Марков „Социалистическото учение и литературата на българския критически реализъм от края на XIX и началото на XX в.“, на Георги Димов „За научното и културно наследство на Ив. Д. Шишманов“, на Г. Марков „Нешо Бончев“, както и в редица научни съобщения и материали. Непосредно, пряко отношение към творчеството на съвременни писатели имат статиите на Ст. Каролев „Бележки за стила на Д. Талев“, на Ив. Бояджиева „Орлин Василев — разказвач“, както и голям брой рецензии за художествени или литературно-критически книги.

На страниците на списанието бяха отпечатани статии, третиращи въпроси на руската, съветската литература, както и на литературите на другите народи: В. Колевски „Нов подем в развитието на съветската литература“, В. Велчев „Пушкин в българската литература“, Ем. Георгиев „Западнославянските литератури в нашето литературознание“ и др. Въведена бе и рубрика „По страниците на чуждия печат“, в която се взема отношение по гледища, застъпени в чуждия литературен печат, воюва се срещу антимарксистически схващания, поддържани в чужбина.

От изброените статии може да се заключи, че списанието се е стремяло да участва активно в съвременния ни литературен живот, да подхваща и осветлява въпроси от всички области на литературознанието, да спомага за развитието на литературната ни наука. Безспорно има и какво да се пожелае за подобряването на списанието, за качеството на статиите и за обсега на застъпваните въпроси, за изостряне на неговия боеви характер. Очевидно предстоящото обсъждане ще спомогне списанието да изпълни още по-добре задачите, които стоят пред него като орган на академичен литературен институт, да даде своя принос за осветляването на въпросите на естетиката, литературната история и критика. Досегашните две годишнини показват, че сътрудниците на списанието имат и сили и възможности за решаването на проблемите на литературознанието.

Между научните инициативи на института през годината бяха и двете сесии,

посветени на творчеството на Яворов и на Смирненски. Несъмнено тези две сесии допринесоха да бъдат осветлени някои страни от живота и творчеството на двамата големи поети. Докато обаче сесията за Смирненски разгледа по-цялостно и детайлно въпросите, свързани с творчеството на бележития пролетарски поет, сесията за Яворов бе по-бедна тематично, а и някои оценки в основния доклад търпят възражения.

Все в този кръг от научни мероприятия следва да бъде отбелязано и написването на около 500 статии от сътрудниците на института за готвената от БАН енциклопедия, както и написаните статии за българската литература за чуждите енциклопедии — британската, италианската и др. Значителна дейност сътрудниците на института са развили и за популяризиране на достиженията на нашата литературно-художествена, литературно-теоретическа и естетическа мисъл. Било от името на Академията, било от името на съответните отдели при ЦК на БКП, при Националния съвет на ОФ, при ЦК на ДКМС са изнасяни доклади в столицата и провинцията, на окръжни конференции и събрания по актуални и възлови въпроси на литературознанието, срещу ревизионизма в литературата, за социалистическия реализъм, при чествуване на писатели, на исторически дати и т. н.

За изясняване на някои по-обща теоретически и методологически въпроси или на отделни моменти и явления от нашата литература спомогна и гостуването у нас на редица учени от Съветския съюз и други страни като член-кор. Д. Лихачов от Ленинград, член-кор. Н. Крутикова от Киев, проф. Д. Ф. Марков и И. Шептунов от Москва и други. От своя страна наши сътрудници също са изнесли доклади по време на командировката им в чужбина: проф. В. Велчев и проф. Ем. Георгиев в СССР, В. Вълчев в Румъния. Някои сътрудници са участвували със статии в литературните издания на други страни.

Мястото не позволява да се спрем и на другите части от отчета. В доклада и в изказванията — в които взеха участие академици, чл.-кореспонденти, професори, научните сътрудници от института и преподаватели от университета бе направена и обща преценка на работата в института, бяха посочени и редица слабости.

Единодушно бе подчертано, че институтът постепенно израства като център на българското литературознание, който групира около себе си хората, които се занимават научно с проблемите на литературата. Въпреки ограничения брой — 13 души щатни научни работници, обсеget на разработваната тематика се разширява, броят на отпечатаните трудове се увели-

чава. Разбира се, при по-голяма активност както от страна на ръководните органи, така и от страна на сътрудниците институтът би могъл да отчете и по-големи успехи. Само от един бегъл преглед на институтските издания, на обсъдените трудове и разискваните въпроси ще се види колко много проблеми на литературната история, теория и критика са стояли през годината пред колектива на института. Разбира се, не всички въпроси от различните области на литературознанието са били подхванати или са били разглеждани с необходимата задълбоченост. Излезлите трудове, както бе посочено, страдат от недостатъци, които колективът ясно ги вижда и осъзнава. Важното е обаче, че и с този си минимален щат, привличайки усилията и на нещатни работници Литературният институт постепенно разгръща сили, живее с проблемите на литературата, подхваща задачи от национално значение, старее се да върви в крак с изискванията на нашата съвременност. За разлика от някои другари колективът при института смята, че и когато пише история на литературата разработва също актуални въпроси. Въпросите на реализма, на разните литературни направления, изследване творчеството на най-видните ни писатели, на творците на социалистическо-реалистическата литература след 9 септември са все актуални въпроси, тясно свързани с практиката на съвременната ни литература. Актуалността трябва да се схваща по-правилно, да се разбира по-дълбоко. Тя не се изчерпва само с публицистични статии и с разговори от по-общ характер. Разбира се, институтът съзнава, че той трябва да участва по-активно в текущия литературен живот, да подхваща повече проблеми от съвременната литература, да излиза със статии и доклади по парливите въпроси. Очевидно усилията за осъществяване на партийните указания за свързване на литературата с живота, с народа, трябва значително да бъдат разширени. Следва да се подобрят и обсъжданията на трудовете в научния съвет, да не се допускат недообработени работи, работи

без по-широки теоретични обобщения и изводи, да се посочват смело слабостите и недостатъците на автора, да се повиши научната взискателност. Сътрудниците ще трябва да разширят и задълбочат своята идейна и научна квалификация, като се потърсят наред със сега съществуващите форми и други.

При работата с историята на българската литература неминуемо се налага авторите да имат поглед върху развитието на литературата и на другите народи, да се съобразяват с някои общи принципи, валидни за литературния процес, да погледнат на националната ни литература и през опита на световната литература. Все във връзка с историята ще трябва да бъдат разработени специално и някои теоретични въпроси като например въпроса за етапите на реализма в българската литература, за зараждането и особеностите в развитието на социалистическия реализъм у нас, за литературните течения, за своеобразието на някои писатели, изпитали влиянието на упадъчни школи и т. н. При обсъждането на написаните глави от историята ще трябва да се положат всички усилия, за да бъдат те на равнището на съвременната литературна наука. През тази година ще трябва да се извърши и значителна подготвителна работа за замислената теоретична конференция по някои въпроси на литературознанието, която се предвижда да се състои у нас през 1960 г. с представители от Съветския съюз и другите демократични страни.

Няма съмнение, че за да могат да бъдат разрешени с успех огромните задачи, които стоят пред нашето литературознание, трябва значително да се увеличи щатът на института, което ще даде възможност да се укрепят сегашните секции, да бъдат създадени нови, да бъдат обгърнати главните въпроси, които стоят за разрешение.

Досегашните успехи и съзнанието за допуснатите грешки и слабости са гаранция, че Институтът за българска литература може да разрешава задачите, които стоят пред него като средище на научната литературна мисъл.

Забележка: В кн. 6—1958 г. са допуснати следните грешки: на стр. 109, колона II, ред 25 отгоре да се чете: „му не е сантиментален хленч, а обгаряща“...; на стр. 113, колона I, ред 1 отгоре да се чете „изгражда картини от движението на“.

Редакционен комитет:

ПАНТЕЛЕЙ ЗАРЕВ — главен редактор

АТАНАС НАТЪВ, ГЕОРГИ ДИМОВ, ГЕОРГИ ЦАНЕВ, ЕМИЛ ГЕОРГИЕВ, ЛЮДМИЛ СТОЯНОВ
ПЕТЪР ДИНЕКОВ, СТОЯН КАРОЛЕВ, ТОДОР ПАВЛОВ

Редактор-секретар — Христо Йорданов